

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel XV

~“Få

Op, i dette øjeblik!” udbrød vaskekonen, bøjede sig over Lazarus og stak en finger i hans side. "Rejs dig, siger jeg, Mester Lazarus!" Lazarus vågnede med et gisp, greb fat i hans mave og klamrede sig ubevidst også til hendes hånd. Hun trak sin hånd fri og skældte ham ud: "Se på dig – du tilsmudser din nye skjorte, selv før din audiens hos min Herre!"

Lazarus satte sig oprejst og kiggede ned på sin vinfarvede mave. Straks greb han fat i hovedet, krympede sig og faldt tilbage på sengen. "Kære Gud, alting går i ring." "Åh nej, det gør du ikke," gøede vaskekonen, "giv mig den skjorte! Herregud kommer snart. Rejs dig nu derfra!"

Lazarus stønnede og kæmpede sig op, før han lænede sig tungt op ad væggen. Han så sig varsomt omkring, som om han ville se rummet på ny. Så gned han øjnene og kneb sig i næseryggen, mens han bemærkede for sig selv, at broder Odino aldrig havde nævnt for ham, at vinens onde side varer.”

"Er der en god side af noget ondt?" klagede kvinden, trak Lazarus ned fra væggen og eskorterede ham hen imod bordet ved hjælp af en knytnæve af hans skjorte. "Flyvende mand eller ej, I er alle ens – hver og en af jer." Hun svingede ham rundt og stoppede ham i

sted. "Mænd: rens dem, giv dem at drikke, og rens dem igen," skændtes hun, mens hun knappede hans bluse op. Igen krympede Lazarus sig og rakte ud efter hans hoved, da hun slog ham i armen. "Vær stille; der er kun lidt tid."

Han sukkede og vendte sig væk for at undersøge den tomme bordplade, dens ene friske kandelaber og det nu forvandlede rum; han bemærkede for sig selv, at der ikke lå en plet af mad, rod eller spild omkring ham. Han kiggede mod hjørnet. "Hvor er rotten?"

"Rotte; hvilken rotte?"

"Den lå bare der; i hjørnet af rummet," tilbød han og pegede.

"Du er stadig fuld." Hun fnøs og rystede på hovedet.

"Hvad med maden?"

"Den blev taget væk i morges – mens du snorkede;" erklærede hun og trak hans arm ud af skjorten. "Og du tabte halvdelen af m'Lords mad på gulvet. Du burde skamme dig, fordi du opfører dig sådan efter den venlige modtagelse, han har givet."

"Det var vinen. Jeg kunne tilsyneladende ikke holde ud. Jeg vidste ikke, at—"

Hun afbrød ham og prædikede: "Jeg har hørt meget sådan noget vrøvl før – det er *vinens skyld, men aldrig din.*" Hun tog hans bluse af, løftede den løst og drejede skjorten for at inspicere dens lilla tilstand.

Lazarus lagde sine vinger på plads og klædede sig i hovedet. "Siger du det, lord D'Alcicourt – han kommer?"

„Og helt direkte,“ gøede hun, vendte sig om og trådte væk fra ham. „Det skulle ske. siden; men da han fik kendskab til din uædle tilstand, gav han dig rigelig plads til at samle dig – det meste af dagen allerede.“ Hun rynkede panden og foldede skjorten over armen, mens hun råbte tilbage til ham: "Det er ikke ofte, at en gæst venter så længe. Du kunne ydmyge dig for ham og give vinen mindre skyld, end du mener, den fortjener." Vaskekonen bankede på døren og smuttede ud.

Da Lazarus gik rundt om bordet og satte sig på bænken, åbnede døren sig igen. Tre store vagter kom ind i rummet og stillede sig op ad væggen. Hvorefter en mørkhåret og tyndskægget ung mand fejede sig gennem døren og stoppede brat, hans lysegrønne øjne faldt straks på Lazarus. Hans ansigt kunne have vist sig næsten drenget og i skarp kontrast til resten af ham; da han var høj, velbygget og havde en vejrbidt soldats statur. Han løsnede sin kappe og draperede den over en vagts parate arm. Så rettede han på sin dobbeltradede vest, smilede og nærmede sig langsomt Lazarus. "Lazarus Gogu, forstår jeg?" Han nikkede. "Jeg er Lord *Ceryce D'Alcicourt, Comte de Languenais*, og anciennitet over disse lande." Han rundede bordet, overfor Lazarus. "Jeg har forventet dette øjeblik med dig." Han foldede sin

hænder, mens han kiggede på Lazarus' barkrøbede torso med tilsyneladende glæde, mens han sagde:
"Endelig mødes vi."

Lazarus svarede ærbødigt med et dybt og vedvarende buk. "Herre, æren er min."

"Rejs dig sandelig – det er ikke nødvendigt," insisterede han glædeligt.

Lazarus rejste sig og fik øje på adelsmanden, der nærmede sig ham. Han hørte klangen af løse mønter under mandens klæder. Og han så sin vest kortvarigt åbne sig og afsløre kolben på en dolk i skeden.

D'Alcicourt sukkede og rystede på hovedet og tilføjede: "Jeg må udtrykke min dybeste undskyldning for den mishandling, du har været udsat for, mens du var under min varetægt. Jeg gav strenge ordrer om, at Må du ikke blive fortræd. Mine mænd var tapre – nogle af dem døde i dit forsvar. Hvis jeg havde forudset en så oprørsk forsamling, ville jeg have sendt langt flere mænd afsted."

Lazarus sænkede blikket.

D'Alcicourt tog en dyb indånding, klappede på bordpladen og smilede. "Alligevel er I her, Gud ske lov. Og nu hvor I er i sikkerhed, kan jeg forsikre jer om, at mine hære og Helligstolens guddommelige autoritet, især i denne provins, står til jeres rådighed, hvis I skulle få brug for dem." Han nikkede. "Så jeg stoler på, at I fandt alt til jeres smag, ja – jeres tøj, banketten – og vinen?"

"Sandelig," insisterede Lazarus; "jeg har aldrig set så meget mad på så stort et bord – eller så fint klædedragt som dette. Tilgiv mig, at jeg spildte vinen, Herre; jeg mistede balancen. Det var højst uventet."

Herren afviste ham med en viftende hånd, mens han beroligede ham: "Helt forventeligt, med alt hvad du har gennemgået på det seneste. Det var en alt for lys bluse til at skjule en plet."

Han knipste med fingrene. "Ah! Vær sikker på, at min tjenestepige henter en anden, mens vi taler. En meget mørkere nuance er på sin plads - dyb som tusmørket, endda." Han sukkede og smilede. "Og siden du nu er mellem bluser og delvist nøgen, kunne du måske vise mig de mere pragtfulde dele af dig selv - især dine vinger, om du vil?" Han gestikulerede til ham om at vende sig. "Rul dem ud for mig."

Lazarus adlød og bredte sig kortvarigt ud, før han vendte sig om og opdagede soldaternes hårde blikke og et grønligt glimt i D'Alcicourts øjne. Manden klappede én gang og holdt sine flettede fingre op mod hagen. "Helt forbløffende; sikke store vinger du har, Lazarus. Sandelig vidunderlig er du." Han gestikulerede mod bordbænkene og nærmede sig dem selv. "Hvis du nu ville være så venlig at sætte dig."

Da Lazarus satte sig ved bordet, lænede manden sig tæt ind til ham, åbnede munden vidt og udbrød blot: "Ahhh."

Lazarus adlød den grove gestus og åbnede munden på vid gab for D'Alcicourt.

Herren klukkede og slog sin hånd i bordet. "Og sikke store tænder du har; sandelig, vidunderlige!" Han greb fat i øreflippen, mens han bøjede sig og kiggede på Lazarus' øre. "Og et skarpt øre, må du have, ikke sandt?"

"Ja, min Herre," indrømmede Lazarus, der følte sig noget utilpas over den interesse, der blev vist hans mindre mandige ansigtstræk. Han rømmede sig. "Hvis det behager dig, kunne du måske fortælle mig om årsagen til, at du har tilkaldt mig?"

"Og det skal jeg," sagde D'Alcicourt og afviste sin fornøjelse til fordel for en mere rolig måde. "Jeg tilkaldte dig i håb om, at du kunne hjælpe mig med en bestemt opgave – en sag, der ligger helt inden for dit kompetenceområde for en så begavet person som dig selv."

"Hvilken opgave er det?"

Adelsmanden tog en dyb indånding og kiggede ned i bordpladen, mens han kort overvejede tingene, før han bankede med fingeren i bordet. "Måske skulle jeg begynde forfra, ikke sandt?"

"Hvis du har lyst til at dele," svarede Lazarus med et smil og et nik.

"Jamen så. Min ældre bror var Lord Gildard D'Alcicourt, tidligere grev af Languenais. Hans slot ligger mange mil vest herfra; han er dog siden gået bort – på grund af dampene – for mange sæsoner siden. Hans kone døde kort efter i barselsseng og efterlod sig ingen dygtig arving til at regere – kun spædbarnet overlevede. Gildard havde forudset denne mulighed, blandt andre uheldige begivenheder, ved allerede at have forberedt en endelig et testamente og testamente, lovligt og bindende, til at håndtere netop sådan en hændelse. I det bestemte han dette: Hvis han fik et barn, der ikke var i stand til at forvalte sin ejendom, skulle jeg overtage guvernørembedet, indtil barnet var fuldt ud i stand til det. Desuden nedskrev han dette: Hvis barnet er en pige, skulle jeg bringe hende myndig og se hende blive gift med en passende dignitar, før jeg overdrager hans ejendom til dem begge. Som erklæret ved edsvoren og registreret skrift og lov er jeg for mit liv forpligtet til at opretholde hans dekret, hvorefter pigebarnet ved min død skal arve hele hans ejendom - gift eller ej. Pigen er min niece, Endora D'Alcicourt, og hun er knap nok i stand til at skelne lidenskab fra fornuft eller godt fra ondt for den sags skyld. Som det skete, er hun siden faldet i unåde hos mig og er blevet en lyssky og begærlig heks, der absurd kræver, at alle min fars tidligere jorder overgives til hende - både Gilards og mine. På sin listige måde har hun taget hånden på *Lord Frederich Hugon, Comte de Bourbonaise* – selv et svin ville være en bedre bejler end *Hugon, den berusede slagter*. Ikke desto mindre overbeviste hun Hugon om at anfægte min brors endelige dekret, og han anmodede de kongelige domstole, selvom han indledte en plyndringskampagne og slagtede mit folk, mens de passede markerne på Gildards land. Følgelig indkaldte den kongelige magistrat en ærkebiskop af bispedømmet til forhandlinger. Kirken opfordrede ham til at overholde en våbenhvile, indtil sagen var løst. Alligevel har Hugon siden brudt våbenhvilen og belejrede Gildards slot uden at skåne liv – ikke engang børnenes – selv

"Børnene , " udbrød D'Alcicourt og slog sin knytnæve i bordet.
Lazarus rystede.

D'Alcicourt slap sin knytnæve og gned sig i øjnene med to fingre. "Tilgiv min forargelse." Han tog en dyb indånding og forklarede yderligere om sin kone og venlige ven; "Lady D'Alcicourt og hendes tre unge brødre var på Gildards slot, da Hugon belejrede dem. Hans mænd dræbte dem og brændte deres jordiske rester sammen med ligene af mine soldater og bønder. Jeg må nu tro, at Endora har sendt sin medfølelse og sit ord om, at de ikke var i slottet, da Hugon angreb. Lady D'Alcicourt og hendes brødre er dog stadig savnet i fjorten dage."

D'Alcicourt rejste sig brat fra bordet og trådte hen mod væggen, før han foldede armene og lænede ryggen mod stenene. Han nikkede til Lazarus. "Og for nylig har jeg hørt om et helt andet forhold mellem Endora og Hugon. Min informant har fortalt mig, at Hugon holder Endora fanget, bortset fra ham, mens han sover i Gildards seng. Ud fra dette kan jeg kun konkludere, at han skåner hendes liv, blot fordi jeg endnu ikke er død. Og når jeg dør - og så dør hun - står han for at protestere mod min endelige kendelse og få fuldstændig besiddelse af hele min fars provins. Jeg kender hans plan. Han har allerede pralet over for sine mænd med, at han vil angribe mit slot og ikke lade nogen være i live til at fortælle om det."

Den berusede slagter rejser sin hær imod mig, mens jeg taler."

D'Alcicourt gik hen til bordet og satte sig ned, mens han så Lazarus ufravendt. "Det er her, du kan gøre mig en stor tjeneste. Hundredvis af liv – mænd, kvinder og børn – rider på dine vinger, Lazarus. Som en kristen flyvende mand forventer jeg, at du gør din del for at tjene det, der er retfærdigt og retfærdigt i Guds hellige navn."

Lazarus vred sig og gjorde sig klar. Han slugte hårdt og nikkede.

D'Alcicourt henvendte sig til sine vagter: "Husk din ed – svoret til tavshed; nævn intet om dette øjeblik." Vagterne nikkede, og D'Alcicourt vendte sig tilbage mod Lazarus. Han lænede sig over bordet og bevægede fingeren hen over dets top, som om han tegnede et usynligt kort. "Efter nattens fald, har jeg brug for, at du flyver til Gildards slot og går ind i det midterste vindue i det sydlige tårn, som åbner op ad snoede trin, der fører op til den øvre korridor. Korridoren fører direkte til slottets herrekammer." Til venstre er Hugons kammer; til højre er Endoras kammer. Som Hugons fange er Endoras dør låst udefra; og ingen vagter er tilladt i korridoren."

Lazarus lænede sig væk, rystede på hovedet og sukede tungt.

D'Alcicourt vinkede med en tavs hånd. "Nej, nej - ikke for at bekymre dig! Hør mig; ingen skal opdage dig!" Hugon placerer kun sine indvendige vagter ved foden af trappeopgangen, og de skal ikke..."

Forvent adgang gennem det højere vindue. Desuden skal du flyve ind fra bagsiden af slottet, der spænder over en stejl klippe og ikke kræver nogen vagter. Hans hær bevogter slottets forside og sider; og deres øjne skal dække området – ikke himlen. Du kan flyve ind og ud uden opmærksomhed eller et ord fra dig." D'Alcicourt lænede sig væk fra bordet, gav Lazarus åbne hænder og smilede. "Ser du? Det er en alt for simpel opgave for en mand, der kan flyve en halv nat uden hvile. Herren har virkelig velsignet mit folk med din uventede tilstedeværelse, Lazarus. For dig skal de være evigt taknemmelige."

"Herre," sagde Lazarus og rømmede sig, "Måske tager du fejl af mine evner. Jeg kan flyve en halv nat uden hvile; men jeg kan ikke bære en anden, mens jeg flyver – det er uden for min fatteevne."

„Jeg forventer ikke, at du skal bære nogen nogen steder.“ D'Alcicourt trak sin dolk ud og stak den i bordpladen. „Er det en for tung byrde?“

Lazarus kneb øjnene sammen og så på det sorte blad. "Så du beder mig ikke om at redde Endora, forstår jeg?"

Han kiggede op og så D'Alcicourt ryste på hovedet og sige: "Hun er ikke din at frelse, Lazarus. Kun Herren den Almægtiges Nåde kan udføre sådan noget." Han lænede sig frem og bankede med en finger på skæftet af den stående kniv. "Dette er alt, hvad du behøver at bære - det er let som en fjer og skarpt som et falkeøj. Tag det."

"Herre, jeg har ikke brug for det," svarede Lazarus.

"Nej; man kan ikke stole på styrke alene. Hugon er en stor mand. Nu skal du tage den med dig og ikke overlade noget til tilfældighederne." D'Alcicourt pegede med fingeren mod Lazarus og blinkede.

"Stor er han; men igen, fortvivl ikke. Som hver aften skal han være beruset og sove alene. Han skal ikke vågne op til bløde fodtrin. Så vær hurtig og ren; og sørg for, at han ikke trækker vejret mere. Lad dolken være hos ham, så hans mænd finder ham dræbt af mit eget blad. Så skal du forlade det samme tårnvindue og flyve tilbage til mig. Jeg skal vente på din sikre hjemkomst."

Lazarus rystede på hovedet. "Alligevel, min Herre, så jeg din hær uden for slottet. Det var fantastisk." Hvordan kan Lord Hugon besejre sådanne grupper, hvis du placerer dem til forsvar for dit slot? Måske, hvis du gør dette, så skal der ikke udgydes blod.

D'Alcicourt rystede på hovedet. "Det var ikke min hær, samlet ved portene, men en uregerlig og uvelkommen pøbel. Da rygtet havde spredt sig i hele provinsen, kom de efter dig. I sandhed er mine loyale rækker svundet betydeligt ind, og for det meste forbliver de inde i slottet. Og i modsætning til mig fører Hugon en betydelig hær - måske endda større end den pøbel, du så. Alt i alt har jeg ikke meget forsvar, hvis han skulle angribe Landsbyen uden for slottet skal falde først. Som han plejer, skal han skåne

ingen liv.”

Lazarus kiggede hen over bordpladen og overvejede muligheder. "Så kan du måske føre dine landsbyboere og soldater væk fra fare – ligesom Moses gjorde med sit folk; og intet blod skal— "

„Nej, Lazarus,“ afbrød han, „jeg er ikke Moses; og dette er ikke et fjernliggende land fra gammel tid. Jeg er en vasal og kongens tjener – en simpel herre – og dette er mine lande og dets folk. Vi har intet sted at gå hen. Vi blev født på dette land; vi dyrker dette land; og vi skal begraves i skyggerne af vores forfædre – dette er vores hjem. Hvis jeg befaler mit folk at opgive alt, hvad der er dem kært, og tillader Hugon at brænde deres hjem og besmitte gravene for deres fædre, brødre og sønner, som døde for hans hånd, så ville de vende sig imod mig – både landsbyboer og soldater. Og jeg kunne ikke misunde dem det.“

Han stirrede gennem væggene og overvejede, hvilke yderligere muligheder der var tilbage for ham. "Herre, hvis De har så få mennesker, hvorfor har De så brug for den samme mængde jord, som da De havde mange? Måske kunne De slutte fred med ham ved at tilbyde ham en del jord, som De ikke længere har brug for. Og måske kunne De sende biskoppen for at arrangere aftalen og få ham til at befri Endora. Og intet blod—"

"Ingen mand kan bytte med Hugon. Han begærer alle mine lande – og mit hoved – og skal ikke nøjes med mindre; han er hinsides al fornuft. Desuden er biskoppen flygtet og har kun en vinget mand og en dolk tilbage."

"Flygtede? Hvorfor flygtede Hans Eminence?"

D'Alcicourt fik vejret og smilede kort. Han rullede med øjnene, flettede fingrene sammen og forklarede næsten modvilligt: "Fordi jeg insisterede på, at han skulle arrangere en anden form for aftale: en, der involverede en slags uformel undersøgelse, som jeg forstod kunne tjene til at dæmpe den voksende mistanke og dulme mit folks bekymringer." D'Alcicourt så strengt på soldaterne op ad muren, som nikkede med et oprigtigt blik.

Lazarus spurgte: "Inkvisitionen handlede om mig – med Hans Eminence og skrifteklogen, ikke sandt?"

D'Alcicourt nikkede. "På vegne af mit folk krævede jeg, at en repræsentant for Kirken proklamerede, at I *ikke* er Djævelen, men blot en flyvende mand." Han rømmede sig højlydt. "Under sit alt for lange ophold på slottet, og under konstant bevogtning af sin sikkerhed, må I sige, fandt han tid til at samle vores sarte holdning. Sagen er nu klar, ikke sandt?"

Lazarus kiggede væk.

D'Alcicourt fortsatte: "Ikke desto mindre flygtede han til Avignon med sine bekymringer." Han trak på skuldrene. "Jeg havde ingen udvej. Jeg kunne ikke få ham til at beordre dig brændt på en pæl."

Lazarus krympede sig. "Hans Eminence ville brænde mig? Alligevel fandt han mig at være en flyvende mand. Kun skriftlærden sagde noget andet."

"Det gør ikke noget; de skal ikke genere jer mere. I er under min beskyttelse; og mit folk er nu trygge med en simpel kristen flyvende mand iblandt sig." Han vendte sig mod vagterne, som stod op ad muren og henvendte sig til dem: "Er det ikke sandt?"

De svarede som én: "Ja, Herre."

„Men I mener, jeg er en djævel?“ spurgte Lazarus ham.

"Det betyder noget," svarede han med et hurtigt nakkevid, "bare at du er i sikkerhed."

"Om De vil, min Herre; det betyder noget for mig."

D'Alcicourt sukkede og rystede på hovedet. "Jamen; jeg må indrømme, at i begyndelsen, da en af mine soldater sendte besked om din tilfangetagelse, troede jeg, at du måske – øh, at du måske kunne have været – Djævelen, fanget." Han trak på skuldrene. "Hans erindring af dig var mildest talt ret farverig; da han fik mig til at danne mig et billede af dig, der stod et helt hoved højere end den højeste af mine mænd, med uhyrlige vinger som en drage og med tænder så store, at de kunne fortære selv en ko. Blot ord uden værdi var de; lige så dovne som vrøvl, som jeg siden har lært under dit korte ophold." Han gav Lazarus en præsenterende hånd og klukkede. "Se på dig. Du er ikke Djævelen – eller nogen Djævel for den sags skyld – blot en flyvende mand."

Lazarus lagde hovedet på skrå. "Men hvis I troede, jeg var Djævelen, hvorfor tillod I mig så at komme ind i jeres hjem?"

De søgte hinandens øjne.

D'Alcicourt rejste sig pludselig, foldede hænderne bag sig og gik frem og tilbage på gulvet, mens han fortsatte et øje på Lazarus. Så stoppede han brat og drejede om på hælen for at vende sig helt mod Lazarus og sagde: "Ja; og hvorfor skulle en gudfrygtig mand som mig invitere alt, der er vanhelligt, som "Djævelen selv, ind i sit hjem?" Han smilede og lænede sig løst op ad væggen og roste Lazarus: "Du er ret bevandret i dialogens disciplin og efterlader ikke meget plads til tom snak. Det forekommer mig, at du kan overgå selv biskoppen i diskurs og uenighed." Han tog en snap og indtog en mere oprigtig holdning. "Ikke desto mindre var det ikke så vanskelig en beslutning for mig, da jeg ikke havde andet valg end at insistere på en audiens." med dig. Hvis du var Djævelen, som mine soldater havde påstået, så formodede jeg, at du måske ville være helt villig til at tilbyde mig en slags pagt og måske give mig muligheder, der ikke var tilgængelige for mig."

Lazarus spurgte ham med en voksende ængstelse i stemmen: "Hvilken slags – øh, hvis du vil – hvilken slags pagt?"

"Sikkert en aftale, der ville redde mit folks liv – til gengæld for mit eget, selvfølgelig," indrømmede D'Alcicourt, mens han genindtog sin plads overfor Lazarus.

Lazarus rømmede sig og erklærede højtideligt: "Måske vil Djævelen – tage mere end dit liv, Herre. Hvad med din sjæl?"

Manden nikkede. "Ja; min sjæl, til gengæld for at besejre Hugon og for evigt beskytte mine lande og mit folk mod slagtere som ham." Han foldede hænderne foran sig og smilede og sagde opstemt: "Men ved Guds nåde skulle pagten ikke være til, da du ikke er Djævelen, men blot en bevinget kristen mand, der ligeledes kan frelse mine medkristne fra Hugons modbydelige spredning!" Han rystede sine næver mod loftet og råbte glædeligt højt: "I Kristi navn er mine bønner blevet besvaret af Hans guddommelige gave af en flyvende mand, der kan befri os fra Djævelen, som er Hugon, og beskytte mit gode folk mod hans voksende ondskab! Sandelig, Herren bevæger sig på vidunderlige veje." Han vendte sig mod sine soldater. "Gør Han ikke?"

"Ja, min Herre," svarede de ærbødigt.

Lazarus spændte kæben sammen og lukkede kort øjnene, mens han overvejede øjeblikket. "Alligevel insisterer du på, at jeg skal tage en anden mands liv."

D'Alcicourt kneb læberne sammen og nikkede. "Trods de gode og gudfrygtige intentioner "Jeg forstod, at du måske havde forbehold i forbindelse med et sådant foretagende." Han gled hånden ned i vesten og fremviste en klirrende pung. "Jeg er ligeledes parat til at tilbyde dig en generøs kompensation." Han rystede pungen. "33 stykker genovesisk guld burde lette sådanne bekymringer, ikke sandt?" Han løsnede pungremmene og hældte de tunge guldmønter på bordet imellem dem og tilføjede: "De fleste mænd tjener aldrig så meget i hele deres liv; men det er alt sammen dit, når du vender sikkert tilbage. Jeg er en æresmand, og mit ord er ægte." Han smilede og lænede sig mod Lazarus og spurgte: "Hvad siger du nu til en livsløn for blot en enkelt aftens arbejde?" D'Alcicourt løftede øjenbrynene og afventede Lazarus' svar.

Lazarus kastede et vagtsomt blik mellem den nedadvendte dolk, med spidsen sunket ned i bordpladen, og bunken af delvist glitrende guld, der lå i knivens lange skygge . Han rystede på hovedet og vendte sig væk. "Ikke alt kan byttes, min Herre." Han så tilbage på ham og løftede hænderne i tilsyneladende forvirring. "Du sagde, at du var villig til at ofre din sjæl, når den ikke er din at ofre; og nu insisterer du på, at jeg skal tage et menneskes liv, når det ikke er mit at tage." Han sænkede hænderne i sit skød og sukkede. "Tilgiv mig, Herre; med al sund fornuft kan jeg ikke gøre, hvad du beder mig om."

D'Alcicourts ansigt faldt sammen. Han bibede kæben, mens han satte mønterne tilbage i sin pung. Han strammede remmene, gled pungen ind under vesten og flettede fingrene sammen på bordpladen.

og stirrede dybt ind i Lazarus' ansigt. Så brød han den korte tavshed og spurgte ham: "Lazarus, har du nogensinde hørt om historien om de tre profeter og slangen?" „Det har jeg ikke,“ indrømmede Lazarus.

"Så må jeg fortælle dig det," sagde han og satte sig mere komfortabelt til rette i sin stol. Han kiggede over Lazarus' skulder, som om han stirrede langt ud i det fjerne. "Det skete sådan her—"

"Der var engang tre brødre, der var begavede som Guds profeter. Den ældste var blind, men velsignet med skarp hørelse; han var i stand til at høre enhver form for ondskab på de største afstande. Mellembroderen var begavet med et exceptionelt syn; han var i stand til at se enhver mulighed og ændre skæbnens gang på grund af det. Og den yngste bror var en mand, der talte få ord, men alligevel var begavet med en usædvanlig tunge, således at han kunne tale med engle."

En morgen tilberedte de to ældre brødre et fint festmåltid, og siden Den yngste boede adskilt fra dem, og de tog afsted for at hente deres bror. en nærliggende landsby. Mens de gik ned ad den eneste slagne sti mellem de to landsbyer, stoppede den blinde bror og advarede: "Jeg hører ondskabens tilstedeværelse på toppen af den næste bjerghøjde – det er en slange, der ligger klar på lur."

Mellembroderen ledte efter stien og svarede: "Ja, det er sådan." Jeg ser dog en snoet vej gennem skoven – en vej, der skal føre os sikkert til vores broders landsby. Den ældste klagede: "Jeg kender ikke den brede skov som den lige og smalle sti. Måske kunne vi fortsætte videre og dræbe slangen, før den angriber." Bekymret for slangen tilføjede han: "Men da jeg er blind, vil jeg vente her, mens du dræber den." Den anden, der ligeledes var bange for slangen, svarede: "Måske burde vi ikke dræbe en af Guds skabninger, når Han har velsignet os med skarpe sanser til at undgå den? Og siden du er blind, kan den ramme dig, mens jeg prøver." De blev enige med hinanden og fandt en god grund til helt at undgå slangen; og de smuttede ind i skoven på vej til landsbyen.

Samme aften vendte alle tre brødre tilbage ned ad landsbystien, fuldstændig ude af sig selv, mens de talte om den kommende fest, og uvidende om alt, hvad der lå foran dem. Straks sprang slangen ud og slog den yngstes hæl. De to ældre brødre skyndte sig i sikkerhed og passede ham under et figentræ. Derefter anklagede de hinanden for deres yngre brors ulykke.

Mellebroderen bebrejdede den ældre: "Du vidste, at slangen var på vejen, men da vi vendte tilbage, lyttede du ikke efter den! Nu er vores bror ramt!"

Den ældre bror irettesatte midterbroderen: "Og du vidste, at slangen var også på vej, siden du nægtede at dræbe den, da jeg spurgte om dette af dig! Nu er vores kære bror døden nær!"

Så råbte den yngste i tunger og skræmte mændene til tavshed. Han fortalte dem, at en engel talte til ham og sagde: "Det var Gud, som satte slangen på stien, så Han kunne vide, hvem der er værdig til at vandre på vejen. Og da Han velsignede dine brødre med en skarp sans for at kende Ondskab, men de viste ingen hast eller pligt til at fjerne sådant; Han erklærede fremover, at slangen skulle blive som en drage under fødderne, der slår hver landsbyboer i hælene, indtil den bliver dræbt.

Da de to brødre hørte dette, sprang de op og slog krattet, mens de jagede slangen op og ned ad stien, indtil de endelig dræbte den. Og som bevis bragte de dens kadaver tilbage til figentræet, kun for at opdage, at deres bror var død."

Med albuerne nu støttet på bordet, og fingrene stadig sammenflettet, studerede D'Alcicourt Lazarus' ansigt nøje, mens han forklarede: "Ligesom det skete med de tre brødre, blev deres mangel på pligt i at dræbe det onde netop det onde, der dræbte deres bror. Og ligesom slangen kun lever for at slå ned og tage fra ethvert godt menneske;" ligeledes gør Hugon det samme." Han klappede blidt på bordet. "Hør mig, Lazarus; kun du kan komme tæt på slangen og dræbe den. Hvis du nægter, skal hundredvis af gode mænd, kvinder og børn omkomme. Og Hugon skal fortsætte med at dræbe til sine dages ende. Som en flyvende Guds mand og en tjener i Hans Gode Hær skal du genkende din ekstraordinær gave og yderste pligt til at frelse Hans folk fra ondskab. Samler du mig? Det er din gudfrygtige pligt i dag."

Lazarus fnøs og vendte sig væk, da D'Alcicourt pludselig forsøgte at dulme hans bekymringer. "Nej, hør mig tydeligt, Lazarus. Dræb denne dæmon, Hugon, og jeg vil udnævne dig til min personlige guvernør over Gildards slot og landområder, og i alt give dig en betydelig hær til at herske over regionen. Straks skal du ikke mangle noget resten af dine dage. Alt dette vil jeg give dig for noget, du nemt kan opnå på så kort tid. Mit ord er bindende, så længe vi begge lever, så længe du tjener sammen med mig."

„Alligevel beder du mig om at dræbe,“ afbrød Lazarus, stadig mens han stirrede på dolken. „Måske er der

en anden måde – en retfærdig og passende ordning mellem jer to?" Han lænede sig frem og insisterede: "Jeg kan ikke tage denne mands liv, Lord D'Alcicourt – jeg kan simpelthen ikke." Adelsmanden hamrede sin knytnæve i bordet. Kniven faldt om på siden. "For Guds skyld!" Han rejste sig. "Har du nogen pligtfølelse eller medfølelse for dine kristne medmennesker?"

Lazarus sænkede blikket i et ydmygt svar: "Hvis det behager dig, Herre, så er det ifølge Moses' bud en alvorlig synd at tage et andet menneskes liv. Det er..." også skrevet: Frygt ikke dem, der kan dræbe kroppen, men ikke sjælen. Frygt kun det, der kan ødelægge begge. Hvordan skal jeg vise pligt eller medfølelse for min næste og dræbe ham i det samme? Hvordan kan jeg tjene Gud og samtidig fornægte hans herredømme?"

D'Alcicourt vendte sig mod sine vagter, løftede armene og lod dem falde. Han stirrede på dem, tydeligt lamslået. "Hvad er dette for et tegn - at jeg måske er plaget af en forbandelse?" Han gav Lazarus en fremvisende hånd, mens han klagede til dem; "Han er lige her - i mit eget slot - selve svaret på ham. Dette ene par vinger kan stoppe dæmonen, Hugon, når hele min hær ikke kan. Hvordan kan jeg have haft den store lykke at finde en flyvende mand, kun for at erfare, at hans tros iver gør ham frugtesløs i mødet med det onde?" Han kiggede op i loftet. "Kære Gud, jeg har mistet så mange gode mennesker indtil videre!"

"Skal dette være en prøvelse af Job?" spurgte han vantro sine soldater: "Kan der være noget større, et dårligt varsel for et folk end dette?"

Soldaterne sænkede blikket.

D'Alcicourt slog håndfladerne i bordet og lænede sig mod Lazarus, mens han mumlede: "Jamen så. Allerede på grund af dig har jeg mistet mange dygtige soldater, megen mad og forsyninger og dyrebar tid. Og med Hugons forestående angreb kunne jeg ikke have råd til at tabe nogen af dem!"

D'Alcicourt fortsatte roligt: "Men da disse tab stammer fra mine egne beslutninger, har jeg ingen anden udvej end at acceptere dem. Jeg kan trods alt ikke med rette anse din gode tro for at være en foragt for min egen vilje; denne beslutning skal dog helt sikkert hvile på dit hoved, da den bringer sikker og frygtelig død til hundredvis af kristne; for det meste er kvinder, børn og ældre." Så rystede han en anklagende finger mod Lazarus. "Og lad historien for evigt huske, at en ensom og egoistisk flyvende mand - Lazarus Gogu - dræbte dem alle med sit mægtige selvretfærdighedssværd!" Han greb dolken fra bordpladen og stak den i skeden og tilføjede med et foragteligt blik: "Et sværd af en sådan størrelse - en sådan kaliber - at det ikke engang behøver at blive svinget for at dræbe tusinder!" Han vendte sig væk og stormede mod døren og råbte udenfor: "Vagter!"

Pludselig svingede døren op, da Lord D'Alcicourt og hans soldater forlod rummet og efterlod Lazarus til at overveje de mulige forpligtelser og efterfølgende forventninger, som

kunne ledsage enhver foreskrevet, kristen flyvende mand.

~*~

Uden for borgens volde drev nattens kappe fra øst; og den visnende sol kastede sine sidste stråler for at markere endnu en aften siden Lazarus' tilfangetagelse. Hen over himlen trængte tasmørkets første stjerner gennem de tynde skyer og deres karmosinrøde tæppe. af solnedgang. Og over landet med lange skygger og søvnige lavninger – lige vest for D'Alcicourts slot og, ikke engang en mil gennem dunkle marker og begskove – stillede en klar hær på måske tre tusind ryttere og fodsoldater sig op på den klippefyldte bund af en snoet kløft. For enden af den snoede søjle sad en stor ridder i sin sadel. Med hjelmvisiret hævet justerede han rustningsbeslagene over sine næver og underarme – det var Hugon af Bourbonaise. To riddere til hest ledsagede ham.

Til venstre for Hugon pegede en ridder op ad kløften og mod et sving. "Herre, han vender tilbage."

Hugon rettede sin opmærksomhed mod en fremrykkende spejder, der førte hans hest ned ad en stejl skrænt og satte sig i balance med jorden i bunden af kløften. Så brød han i galop, mens Hugon spekulerede højt: "Og D'Alcicourts Djævel har ikke dræbt drengen?" Han kastede et snævert blik mellem sine to riddere. "Det er enten et godt varsel eller et stort onde, godt tilsløret." Han studerede den hastigt fremrykkende spejder og informerede sine mænd: "Han bærer noget på sig; vær klar." De to soldater greb deres sværd og iagttog den unge mands nærme sig. Spejderen vuggede en bundt stof i den ene hånd og pressede den fast mod sit ribben.

Soldaten til højre for Hugon tilbød: "Måske er han såret?"

Hugon rystede på hovedet. "Han sidder for rank til sådan et sår; og hans hest rider stærkt."

"Vær klar til bedrag eller Djævelens eget slør." Mens spejderen kom frem, sænkede de to riddere deres visirer og trak deres sværd. Hugon sad ubevægelig.

Spejderen satte farten ned, hans hest blæste kraftigt.

Hugon svarede på sin forsinkelse. "Slottet ligger ikke i det engelske kongerige, dreng."

"Tilgiv mig, Herre," sagde den forpustede spejder. "Tjeneren var ældre og ankom for sent. Det var en lang gåtur fra slottet til skovgrænsen for ham."

"Ud med det så; hvad siger tjeneren?"

Spejderen flyttede sin hest tættere på Hugon og lænede sig frem på sin hest, fik vejret og hviskede: "Deres astrolog taler sandt om sine visioner, herre. Sandelig, Lord D'Alcicourt har fanget en bevinget djævel. Han passer på den under streng bevogtning i en af cellerne i den nederste korridor og byder den velkommen som en fornem gæst. Biskoppen har også..."

udstedte et formelt dekret, med myndighed fra Pavestolen, hvori det hævdes at være en kristen flyvende mand; biskoppen er dog siden forsvundet. Tjeneren gav også sit ord og sagde: at hvis du angriber slottet hurtigt nok, så vil lord D'Alcicourts forsvar ikke være klar." Drengen nikkede. "Jeg tror, han taler sandt, hr. Jeg så ikke slottet under hård bevogtning. Desuden bliver bønderne i landsbyen og viser ingen bekymring. Og jeg så ingen patruljer langs skovgrænsen eller længere væk – intet, bortset fra en hare i skoven."

Hugon nikkede mod pakken i spejderen hånd. "Så du fangede en hare til mig?"

"Åh! Nej, Herre," afviste spejderen og rakte Hugon pakken. "Jeg stoppede for ingenting. Det er en gave fra tjeneren, som byder din fremrykning velkommen. Det er et tegn på hans påskønnelse og loyalitet. Han sørgede for at inkludere rigeligt til dig og andre; og sagde, at han har en fest klar til dig og dine mænd."

Hugon vejede pakken i sin hånd, før han foldede klædet ud og afslørede lag af skiver af svinekød. Han lugtede til kødet og nikkede, før han spurgte spejderen: "En fin portion mad før kamp; hvad synes du?"

"Åh ja, min Herre; en fin portion, forstår jeg," anerkendte den unge mand med et smil, "og tilberedt i din fjendes eget køkken." Han kiggede på Hugons to riddere efter tegn på fælles munterhed, men fandt kun hårde blikke. De trak deres sværd tilbage.

Hugon svarede drengen: "Præcis, som du siger – mad fra min fjende." Han foldede klædet sammen igen og kastede pakken tilbage til ham. "Så spis dig mæt."

Drengen slugte hårdt. "Herre?"

"Du kender denne gode tjener bedre end nogen anden mand her, efter at have set og talt med ham – og set ham lige i øjnene. Synes du ikke, at han var i god tro?"

"Ja, men han fortalte mig, at gaven var specifikt beregnet til dig – at jeg ikke spiser kød undervejs."

"Men du er ikke på vej, siden du nu er her hos mig. Og han sagde, at der var rigeligt til andre, ikke sandt?"

"Ja, min Herre."

"Så tilbyder jeg dig kød og en fuld mave før kampen. Spis!"

Ridderen til højre for Hugon klagede: "Han er kun en dreng, herre. Han har adlydt alle dine befalinger."

Soldaten til venstre for Hugon afviste den anden; "Hvis han adlød alle m' Lords befalinger, så ville drengen nu tygge sit kød, ikke sandt?"

"Javel," svarede Hugon. "Spis af kødet, dreng! Spis dig mæt."

Ridderen til højre for ham rullede med øjnene og vendte sig væk; mens ridderen til venstre lo og smaskede med læberne ad spejderen. Den unge mand åbnede klædet og slugte

tilbud.

Hugon vendte sig for at kigge over skulderen, mens han bemærkede den sidste glød fra en nedgående sol . Kristus, Hans Hellighed, og min gode astrolog, med sin Måneplade, Skæbnen er med os." Han vendte sig tilbage til sine riddere. "Og når D'Alcicourts lande er forenet under mit banner, skal begge regioner blive til én stor provins, kun for at tjene Guds vilje som en rede og urokkelig magt i Hans Majestæts forsvar af Frankrig." Hugon styrede sin hest mod solnedgangen og inspicerede sin hær og gav ordrer til ridderen. til højre for ham. "Jeg vil have dig til at sørge for, at ammunitionsvognene er sikret til hurtig fremrykning. Jeg forventer, at dine mænd placerer linjen af belejringsvogne, før D'Alcicourts bueskytter er oppe på voldene. I samme øjeblik skal du have vædderne på plads." Så befalede han ridderen til venstre: "Og du skal få dine mænd til at rydde landsbyen og drive bønderne mod slottet, mens du holder dem inden for rækkevidde af D'Alcicourts bueskytter, mens en del af dine stærkeste soldater forstærker ramningen af portene. Giv nu rækkerne besked om, at vi rykker frem."

Efter at Hugons to kaptajner var flygtet fra hans side, vendte han sin hest om og betragtede spejderen, der majsommeligt slugte en mundfuld kød. Han knipste med fingrene og vinkede, og Den unge mand adlød hans gestus, foldede klædet sammen igen og afleverede pakken. Hugon puttede bundtet i sin sadeltaske og sendte soldaten afsted. "Slut dig i rækkerne, dreng." Spejderen trak i tøjlerne og sporede sin hest væk.

Nu alene, men med en hær bag sig, kiggede Hugon op i den mørke østlige himmel og mumlede for sig selv: "Onde gerninger går ikke uden omkostninger, D'Alcicourt. Du kan have Djævelen i din midte; alligevel skal jeg have dit hoved; ligesom Gud skal have din sjæl." Han lænede sig ud over siden af sin hest, pustede sine næsebor rene og satte sig på plads i sin sadel. Således, mellem de røddækkede vægge af et tørt flodleje, gjorde lord Hugons hær sig klar til at rykke frem. Dyr fnøs, og soldater råbte kommandoer, mens den ubrudte og klingende lyd af rustninger og våben ledsagede en stadig skingrende lyd af afteninsekter.

~*~

Som en edderkop, der vævede sig hen over sin aftenfangst, rullede Tiden de døende himmelstrøg ind i en kokon af mørke, kun for at udfolde de forvandlede himle i endnu en daggrys stråleglans. Da den røde sol stod op, opløste den enhver lang og dvælende skygge og blødgjorde de skarpe vinkler på D'Alcicourts sparsomt forsvarede borgvolde. Og inde i indvoldene af

I en stenfæstning, forsejlet bag en simpel dør, forblev Lazarus dens fremtrædende gæst og bevogtede fange.

Eljo gik hen til hjørnet af rummet, hvor han huskede den døde rotte. Han satte sig på hug, kørte fingeren hen over fliserne og lugtede til den, men opdagede kun de svage spor af støv og vin. Han stod forvirret og ledte i de andre hjørner af rummet og forstod, at han ubevidst kunne have set kadaveret et andet sted; de var dog lige så tomme. Han satte kæben sammen og undrede sig over den mærkelige erindring. I sig selv bekymrede tanken om en død rotte ham ikke så meget. Det, der virkelig bekymrede Lazarus, var, at han for første gang opdagede, at hans erindrede opfattelse af virkeligheden nu var i modstrid med Sandheden. I alle sine dage, inden for klosterkatakomberne, havde han altid opfattet og sanset tingene for, hvad de var. Hvis han hørte en lyd, var lyden virkelig og havde en tydelig oprindelse. Hvis han så en bevægelse ud af øjenkrogen, var der virkelig en variation af lys og skygge, som skabte billedet af bevægelse. Hvis han fornemmede tilstedeværelsen af Godt eller Ondt, var der en nærliggende genstand eller efterfølgende åbenbaring, der altid retfærdiggjorde følelsen. Og da hans erindringer aldrig før svigtede ham, dristigt understreget af hans af hver bog, af et helt scriptorium—”

Han sukkede tungt og gik hen imod bordet, afviste mysteriet med den døde rotte og strøg håret tilbage.

Han spidsede ørerne mod den primitive dør og hørte nye lyde udenfor. Til sidst, lyde af dørens metallås gik forud for den samme vaskekone, der nu havde lagt et sort klæde over armen.

Lazarus smilede, men hun gengældte ikke det samme imødekommende udtryk. I stedet foldede hun klædet ud og holdt det op for at præsentere en sort skjorte, der var specielt tilpasset ham. "For hvad den end tjener, vil denne klæde dig bedre." Hun skar øjnene og tilføjede: "Den hvide skjorte er ødelagt af vinpletten." Hun trådte frem, løftede skjorten i luften og holdt den åben for ham. "Skal vi?"

„Åh ja,“ svarede Lazarus, idet han trak skjorten tilbage, mens hun gav ham tøj på. Han foreslog: „Måske skulle jeg skrubbe den anden skjorte – jeg har vasket mange klæder, som er blevet plettet af vin.“ "Og hvilken farve havde disse kåber?" spurgte hun selvtilfreds.

"Nuancer af brunt; for det meste var de det."

"Præcis; de var ikke hvide. Hvidt er ubarmhjertigt. Nu kan du gå i sort – fra hals til tå – så du ikke længere generes af forgængelige pletter af vin eller last, pralhals eller anden udsvævelse, der tilsmudser dig." Hun trak skjorten tæt om hans vinger, snurrede ham rundt og gav sig travlt optaget af at knappe hans bluse. Hun tilbød ikke yderligere udveksling og holdt blikket rettet mod sine hænder. Lazarus iagttog hendes læber gentagne gange.

at nippe til fingrene med hver ny knap, som folk har tendens til at gøre, når deres fingre bliver mindre smidige med alderen.

En dyster Lazarus kiggede væk. "Tilgiv mig min tåbelighed; jeg mente ikke at plette skjorten."

"Åh, det er ikke pletten," bemærkede hun hurtigt. "Det er ingenting."

"Hvad generer dig så?"

"Intet," siger jeg. "Og du skal ikke bekymre dig om en gammel og tåbelig enke som mig. Giv mig nu din arm."

Lazarus rakte sin arm ud, mens hun rettede hans håndjern. Han spurgte: "Fortæl mig det, hvis du vil; hvordan har jeg gjort dig ulykkelig? Kan jeg gøre det godt igen?"

Kvinden lo hånligt og rullede med øjnene, kun for at rette hans anden håndjern ud.

Lazarus lagde en blid hånd oven på hendes og fik hendes fingre til at tie stille. Et øjeblik, da deres Med øjnene låst, så Lazarus smerten i hendes blik. Pludselig trak hun hænderne fra ham, trådte tilbage og krydsede armene. "Du har ingen ret, mester Lazarus."

Lazarus sagde: "Jeg forstår det ikke. Hvis det ikke er skjorten, hvad har jeg så gjort?"

Hun rystede på hovedet og kneb øjnene sammen mod ham. "Du har ikke gjort noget; og alt er, som det skal være for dig. Det er bestemt ikke min plads at blande mig i dine egne anliggender." Hun rakte kort en givende hånd frem over ham og fortsatte: "Du har haft et adelsbad, et kongeligt festmåltid; og du har nu det fineste tøj på. Desuden er du høflig i enhver henseende og har dybe overbevisninger om, hvad du mener er rigtigt og forkert – en egenskab, der utvivlsomt vil tjene dig godt. Endnu mere nyder du et fremragende helbred og bør leve et langt og begivenhedsrigt liv – bundet af intet andet end dig selv og Gud. Og med alle dine gode fortjenester og velsignelser har du nu den store lykke at vide, at min Herre har til hensigt at sætte dig fri, så du kan flyve langt væk herfra og glemme dette urolige sted."

Lazarus strålede øjeblikkeligt af glæde. "Har han indvilliget i at befri mig?"

Hun nikkede og sagde højtideligt: "Det har han. Herre er en mand med et godt og venligt hjerte – selv over for dem, der måske mangler hans samme dyder."

Lazarus mistede sit smil. "Jeg ønsker blot – hvad han bad mig om – måske ved du ikke –"

"Jeg ved alt, mester Lazarus – endda mere, end du måske tror."

"Åh?"

Hun pustede, lagde hænderne i hofterne og rullede eftertrykkeligt med hovedet, mens hun talte.

"Det gør jeg sandelig. Jeg har tjent som kammerpige for mester D'Alcicourt og hans

børn, det meste af alle mine dage. Jeg kender til alt, hvad der sker, selv mens det udfolder sig. Derfor ved jeg, at han har vist dig en høflighed, som ingen af de fornemme gæster nogensinde har budt velkommen i sit hjem, kan sammenlignes med. Jeg ved, at selv støvlerne på dine fødder tilhørte hans far; og blusen, du nu har på, tilhører ham. Og jeg ved, at selv med mangel på mad insisterede han på, at du skulle nyde et festmåltid, som han aldrig selv havde indkaldt til – et festmåltid, der helt sikkert passede til ingen ringere end Hans Majestæt, Frankrigs konge. Og i dag ved jeg, da jeg bad om audiens hos ham og insisterede på, at han skulle åbne kammerdørene, at du ikke vil redde os fra Hugon på grund af dine egne overbevisninger.”

Han åbnede munden for at tale, men hun afbrød ham. „Mester Lazarus, jeg så noget i dag, som jeg kun har set én gang i alle mine år – det uforglemmelige udtryk af smerte, som jeg så den dag, hvor m'Lord erfarede, at hans elskede Lady D'Alcicourt og hendes brødre blev slagtet for Hugons hånd på Gildards slot. Vil du gerne vide det, som jeg så, mester Lazarus?“

Lazarus begyndte; "Hvad gjorde du—"

„Jeg holdt ham, mens han græd – græd,“ spyttede hun, „som en lille dreng!“ Hendes øjne svulmede op i tårer; alligevel beherskede hun sig og fortsatte: „Men du ser, han græd ikke over sig selv. Nej, nej – jeg kender hans hjerte. Han græd over os – over os alle, som han ikke kan beskytte. Han ved, hvad Hugon vil gøre ved os, og føler sig magtesløs over for at forhindre det.“ Så snublede hun hen til bordet og faldt ned på bænken, mens hun holdt hænderne over ansigtet. Hun eksploderede i tårer og dæmpede hulk.

Lazarus stod nu over hende og følte sig fuldstændig hjælpeløs. Han vendte sig og kiggede mod døren, måske i håb om, at hendes skrig ville blive hørt af andre, der kunne berolige hende. Alligevel åbnede døren sig aldrig for kvindens klagen. Han kneb kæben sammen og scannede væggene, som for at finde et sted skrevet på dem, de rette ord til at trøste hende - til at befri hendes smerte og dæmpe sit eget hjertes hamren. Det var, som om hendes skrig stammede fra hans egne flaskesmerter - som om hun græd for alle, inklusive sig selv. Og med hvert nyt udbrud af sorg følte han det, som om en kniv skar dybere og dybere ind i hans bryst og skar i hans indre. Inde i ham vaklede følelserne; mens smerte, vrede og sorg syntes at koge opad fra et dybt og bristet kar. Lazarus kiggede på den sørgelige kvinde med ansigtet i hænderne. Og den næste tåre, som han ledte efter, trillede ikke ned ad hendes arm, men ned ad hans egen kind. To mere tårer fulgte efter den første. Og det følte som om, det begyndte at regne overalt – selv i Eden.” Lazarus bed sig i læben og græd over kvindens afdøde familie, fordi de ikke kunne græde over sig selv. Han græd over D'Alcicourt og hans folk, fordi de havde ringe håb om frelse fra Hugon. Og han græd over sig selv, fordi han ikke var klar til at blive mere end sin far og frelse hundredvis fra det Onde.

Indeni ham vendte overbevisningerne sig til angst og vrede—”

Han hamrede hænderne ned i bordet og skræmte kvinden til tavshed.

"Mester Lazarus, tilgiv mig," tryglede kvinden og samlede sig.

Lazarus tørrede hurtigt sit ansigt og trak vejret. "Jeg skal gøre, hvad han befalede. Hvis du vil, søger jeg." endnu en audiens hos Lord D'Alcicourt."

"Åh, kære Gud – vil du frelse os?" Kvinden rejste sig brat og kastede sig over Lazarus med en sådan glæde, at hun næsten ramte ham.

Så slap hun ham og tørrede hans kind. Med et bredt smil fortalte hun ham: "Jeg skal hente min Herre nu! Han vil være ude af sig selv!" Hun tvang sig til at vende sig væk, før hun greb fat i hans arm. "Åh! Behøver du mere, mester Lazarus?"

Alligevel svarede Lazarus ikke, eller anerkendte hende endda. Han stirrede intenst på den primitive dør, opslugt af tavshed.

Kvinden fulgte hans øjne mod døren. "Mester Lazarus?" Hun vendte sig tilbage mod ham.

"Hvad går der?"

Lazarus rev øjnene væk fra indgangen. "Hvad betyder de to horn?"

Hun kiggede tilbage mod døren efter en form for horn, der var fastgjort. "Der er ingen horn der, Mester—"

Lyden af en fjern trompet båret gennem slottets nederste gange, og Lazarus pegede mod døren og tilføjede: "Nu en tredje, mens mændene skriger."

Hun dækkede munden. Kvinden stirrede blot på Lazarus, mens hun udgød sin sjæl, helt gennem øjnene; og han så hendes rædsel som rædslen for den forestående undergang. Han iagttog hende med en hudfarve, der var bleg i forhold til nuancen af hans tidligere skjorte – lige så hvid i udseende, som måske den formløse effekt af et spøgelse. Hun stod der foran ham, tilsyneladende døende indei. Kun farven på hendes øjne forblev uændret, da det hvide af dem mørknede til en karmosinrød nuance og vældede med tårer.

"Hvad sker der?" spurgte han.

Og før han kunne få hende til at tie stille, løb hun hen til døren og bankede på den. "Luk op! Luk op døren!"

Lazarus hørte lyden af slæbende vagter, da han nærmede sig kvinden. "Hvad er der?"

"Tis Hugon!" udbrød hun, mens hun sparkede til døren. "Vagter, lås døren op med det samme!"

Lazarus sluttede sig til hende, og under hans hamrende knytnæve dirrede døren mod karmen.

Døren svingede op og afslørede en flok kampklare soldater. Lazarus genkendte deres

bly – en kæmpe soldat med rødt hår over det hele.

"Gud ske lov," sukkede kvinden tungt. Hun greb fat i Lazarus. "Kom, skynd dig!"

Hun lænede sig op til hans øre og hviskede heftigt: "Med dine vinger kan du måske finde en flugtvej gennem slottets øverste vindue. Jeg kan føre dig derhen."

Den rødhårede soldat trådte frem og klømte sig ind imellem dem. Han rev kvindens hånd væk fra Lazarus og sagde: "Den flyvende mand bliver; gå du." Han tilkaldte to vagter. "Eskorter kvinden til den indre fæstning. Hun skal tage sig af de sårede."

„Vent! Nej!“ protesterede hun og kæmpede mod de to vagters greb. „Han kan ikke blive – få hænderne væk fra mig!“ De trak hende hen imod døren, mens hun kæmpede og skreg: „Han har indvilliget i at dræbe Hugon! Lad ham gå – lad mig være!“

Den røde kæmpe holdt Lazarus på afstand og pressede en fast hånd mod hans bryst, mens han råbte over kvindens råb: "Han kan ikke gå ubeskyttet!" Han brølede til hendes ledsagere: "Væk med hende!" Han trak en dolk mod Lazarus og mumlede: „Væk med dig også!“ Lazarus trak sig længere ind i rummet, mens den store mand trak sig tilbage mod indgangen og gøede over hans skulder. "Vi forsegler den flyvende mand indenfor og holder denne dør." Mens kvindens ekkoende råb druknede i en fjern bølge af overlappende skrig, lænede Lazarus sig op ad bordet og så den rødhårede mand trække sine soldater ud af rummet. Og før manden lukkede døren helt, kiggede han gennem den smalle åbning for at spørge Lazarus: "Du indvilligede i at dræbe Hugon?"

Lazarus spændte kæben og nikkede.

Mandens øjne sank ned på Lazarus' støvler, da han indrømmede: "Hugon udråber sig selv som en gudfrygtig mand, men vi ser hans slagting. Og du ligner en djævel; men du ville dræbe slagteren for os." Han rystede på hovedet. "Hvis Guds engle er med os på denne dag, håber jeg, at de ved bedre end nogen anden, hvem der bør skånes." Han sukkede tungt og nikkede. "Hvis beslutningen var min, ville jeg give dig mit blad og sende dig afsted." Så sagde han trak på skuldrene. "Men hvem er jeg – til at fange dig eller befri dig af egen fri vilje? Mine hænder er bundet. Jeg er kun manden bag sværdet." Soldaten afskedigede sig selv og forseglede Lazarus bag den primitive dør, hvorved Eljo blev efterladt til at mindes Naramsins frygtelige skæbne – levende begravet og bestemt dømt til at omkomme for det, han var. Lazarus krydsede armene oven på bordet og grublede over sin alvorlige prøvelse, mens han også spekulerede på, hvad der virkelig kunne være årsagen til og midlet til hans opstandelse. "Måske," tænkte han, "reflekterede den fattige mand i Kristus ligeledes over sin egen plads i verden i sine sidste dage."

Han stirrede på den polerede messingfod på kandelaberen som et spejlbillede af sit eget spejlbillede.

så tilbage på ham. Han lænede sig tættere på det forvredne spejlbillede af sig selv og undersøgte dets groteske træk. Som løgnagtige spejle af traditioner præsenterede den skinnende overflade en ny repræsentation af ham, med alle facetter af en slående flot mand – intet spor af store ører, hundetænder eller velkendte træk fra den Eljo, han i sandhed var.

"Se på mig nu, far," sagde Lazarus med et svagt smil, "jeg er skabt på ny; i dit billede."

Han klukkede tørt, slog hånden i bordet og råbte mod døren og dens vagter; "Jeg er *i orden* nu!" Se her," råbte han sarkastisk og pegede på lysestagen. "Jeg er ligesom dig; så du kan give mig fri – jeg er ikke længere en flyvende mand!"

Han foregav at grine og ventede på svar. Svedperler løb ned ad siden af hans ansigt. Alligevel hørte han kun stemmerne og lydene fra soldater, der gjorde sig klar til forsvar. Lazarus' falske smil forsvandt.

En soldat gøede udefra: "Vi holder denne dør med vores liv."

Lazarus modbeviste soldatens ordre og gøede: "Så hold den dog *åbenlyst fast*. " så jeg kan befri mig selv!"

Soldaten syntes at ignorere ham, måske fortsatte han med kampforberedelserne.

Lazarus klagede til det løgnagtige spejl: "De vil beskytte mig ved at nægte mig midlerne til at redde mig selv?" Han lænede sig væk fra sit forvredne spejlbillede og sukkede, mens han tørrede en ... svedlinje fra hans pande.

"*Trump-tromp-tromp*—" Lyden af en langsom og støt dunken genlød langvejs fra. Det var dybt og resonerende – lyden kunne have lignet hele verdens massive og ubarmhjertige hjerteslag, med dens fortsatte efterklang, der rumlede gennem hver eneste stenoverflade i rummet. Lazarus sad som en statue og stirrede på de hvirvlende flammer fra kandelaber; hans ører var spidse, og mens han lyttede til fjerne, men voksende råb og skrig om mord og kaos – syntes en kamp at rase, nu inde i slottets indre. Mens dødens lyd rullede mere og mere tæt på ham, således at de engang uforståelige råb fra mænd forvandlede sig til hørbare ord og til tydelige navne og kald til våben fra beslutsomme mænd i krig, kunne Lazarus blot sidde, lytte, spekulere og undre sig over sin skæbne under Hugons hånd. "Fader," reflekterede han højt, "siden din dødsdag – bortset fra bog eller manuskript, bortset fra et slidt og iturevet verdenskort – måske har jeg på så kort tid samlet mere af dette onde sted, end noget kloster virkelig kunne afsløre." Han fortabte sig i flammerne. En tåre løb over hans kind.

~*~

Hugons mænd overmandede altid D'Alcicourts dørvagter og erstattede dem med en ny gruppe mænd. Lazarus hørte det hele – selv de sidste ord fra en inderlig

bøn, da Hugons bueskytter kastede hele formationen ned, hvor de stod. Han hørte sårede soldater trygle Hugons mænd, før deres ord slog til, med et hyl eller stønne. Han hørte de befalende stemmer, der instruerede mændene i at fjerne ligene og tage ansvar for døren. Han hørte ængstelsen i samtalerne mellem de nyligt udskiftede vagter, når de hviskede indbyrdes om flyvende djævle, hæslige monstre, den store pest, dårlige varsler, åbenbaringer om ondskab og andre rygtede profetier. Ja, Lazarus hørte det hele – og han havde hørt nok.

Han stirrede på kandelaberen. Et efter et væltede lysene ud og gik ud. Og under lyset fra den sidste brændende væge fik han øje på et helt anderledes og grotesk spejlbillede af sig selv. Inden for de nye vridninger og vinkler på lampens messingbase, og fra en ny vinkel, fandt han et bæst af et menneske med høje ører og et aflangt ansigt, der kunne have lignet en fremstående og overdrevent fremtrædende snude på en hund. Han satte kæben sammen, afviste det nyligt forvrængede billede af sig selv og rettede sin opmærksomhed mod dørens retning, hvor han stadig kunne høre vagterne hviske og undre sig højt over ham.

Han rejste sig fra bordet, greb lysestagen og kastede den mod den primitive dør; dens knuste stykker klappede hen over gulvet. "Jeg er ingen flyvende djævel! Jeg er ikke et monster! Jeg er—"

Han fik vejret, stormede ud og slog sin knytnæve mod døren, mens han råbte: "Hvem er det sande uhyre, hvis ikke manden, der dræber sin bror? Og af hvilken grund? For at bevogte den samme dør, som hans bror gjorde, foran ham - og for at holde mig her, når jeg aldrig har dræbt? Nej, I er *uhyrerne!* I er *djævlene!* I er pesten for *alt*, hvad der er."

Ret og godt! *Du er pesten!*

Kun centimeter træ adskilte ham fra vagterne; alligevel hørte han intet svar – ikke engang lyden af bevægende fødder eller rolige åndedræt. Han vendte sig væk og samlede sig med en tungt suk.

En overvældende følelse af fred ydmygede Lazarus; og han gik roligt rundt om bordet, gik hen til hørelejet og mumlede: "Måske er jeg, hvad de siger." Han faldt på knæ på stråmadrassen og reflekterede over Naramsins skæbne. "Verden tilhører dem. Der er ikke plads til en flyvende—"

Lazarus faldt om på sin mave og søgte kun sin drømmeverden i håb om aldrig at vågne op og aldrig igen stå over for det mareridt, han var kommet til at kende som menneskets verden. Sandelig længtes han efter et sted med mørke og dyb skygge, hvor selv dagene var som natten. Han ønskede intet andet end måske noget, der lignede

Grotesk ~ Et gotisk epos af: GE Graven || Kapitel XV || Gratis online: <https://www.gothicnovel.org> || Alle rettigheder forbeholdes (c)1998 – USA

Tomhedens Kongerige, hvor alt er ingenting. Det var Skabelsens rodede loft, hvor alle mindre heldige og kasserede skabninger samledes; som den slåede flue, den fangede fisk, det slagtede lam og måske endda – flyvende monstre.

[Slut på kapitel 15]

Dette litterære værk blev skabt udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~